

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У ВАЉЕВУ

Број: Гж.бр.799/11

Датум: 25.08.2011.г.

Ваљево

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У ВАЉЕВУ, у већу састављеном од судија: Бранислава Џунића, председника већа, Зорице Бранковић и Лепе Лаловић, чланова већа, у парници тужиоца АА кога заступа адв. ББ, против туженог Народног музеја Ваљево кога заступа адв. ВВ из Ваљева, ради враћања ствари, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Ваљеву 5П.бр.90/11 (2006) од 11.01.2011.г., у седници одржаној 25.08.2011. г. донео је:

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Ваљеву 5П.бр.90/11 (2006) од 11.01.2011.г. и то тако што СЕ ОБАВЕЗУЈЕ тужени Народни музеј Ваљево да тужиоцу АА врати официрску сабљу из Првог светског рата и да тужиоцу на име трошкова поступка плати износ од 8.800,00 динара, све у року од 8 дана по пријему отправка ове пресуде.

Образложење

Побијаном првостепеном пресудом у ставу првом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да врати тужиоцу официрску сабљу из Првог светског рата, док је у ставу другом обавезан тужилац да плати туженом на име трошкова парничног поступка износ од 56.900,00 динара.

Благовремено поднетом жалбом тужилац наведену пресуду побија у целини из свих разлога из чл.360 ЗПП-а, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да се иста преиначи у смислу жалбених навода.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл.372 и чл. 487.ст.1 ЗПП-а, Виши суд је нашао да је жалба делимично основана.

У поступку првостепеног суда као ни у ожалбеној пресуди нема битних повреда одредаба парничног поступка из чл.361 ст.2 тач.1, 2, 5, 7 и 9 ЗПП на које овај суд, као другостепени, увек пази по службеној дужности, а на основу чл.372 ст.2 ЗПП. На друге повреде одредаба парничног поступка жалбом се посебно не указује.

Жалбени наводи који се односе на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање од стране овога суда нису ни разматрани, с обзиром да је у питању спор мале вредности те

да по одредби чл. 487. ст.1 ЗПП-а погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање није разлог због ког се пресуда у оваквој врсти спора може побијати.

Наиме, првостепени суд је утврдио да је на дан 15.04.1986.г. тужилац на реверс предао туженом једну официрску сабљу из Првог светског рата са једном фотографијом, са обавезом туженог да наведене покретне ствари врати тужиоцу у неоштећеном стању. У то време тужени је учествовао у припреми поставке изложбе у музеју у родној кући војводе Живојина Мишића у Струганику, док је послове око презентације и отварања изложбе вршио СИЗ културе Општине Мионица а касније Културно-образовни центар Мионица и Туристичка организација Мионица . Сабља је била постављена у витрини сталне изложбене поставке у наведеном музеју све до 1997. или 1998.године, после чега је замењена другом подофицирском сабљом. Тужилац је тражио повраћај ствари од туженог, што није учињено.

На основу напред наведеног, суд првог степена је закључио да није основан тужбени захтев јер тужилац није доказао да је тужени Народни музеј Ваљево држалац предметне сабље, при чему је суд применио одредбу чл. 37. ст.1 ЗОСПО-а, којом је прописано да власник може тужбом захтевати од држаоца повраћај индивидуално одређене ствари.

Виши суд налази да овакав закључак првостепеног суда није правилан те да на основу проведеног првостепеног поступка и утврђеног чињеничног стања није требало применити одредбу чл. 37 ст.1 ЗОСПО-а већ је требало применити правна правила СГЗ-а која регулишу уговор о послузи. Чл.584.СГЗ-а прописано је да ако је време за послугу одређено, онда се има ствар на то време натраг вратити; ако ли то није, онда ваља гледати на намеру послуге, па по томе време повраћаја одредити. Даље је чл. 585. СГЗ-а прописано да ако се време никако одредити не може, онда од воље зависи оног који је ствар на послугу дао, кад му се свиди, натраг тражити. Применом наведених правних правила садржаних у одредбама СГЗ-а долази се до закључка да је уласком у уговорни однос са тужиоцем, тужени музеј на себе преузео обавезу повраћаја ствари у неоштећеном стању, које обавезе се тужени не може ослободити због тога што је даље предмет послуге предао органима Општине Мионица који се старају о изложбеној поставци у Струганику, стога што тужилац није имао никакав однос са Општином Мионица већ са туженим који је и узео предметне ствари, а како ће тужени регулисати односе са Општином Мионица, није питање које се тиче тужиоца.

Стога је овај суд, као другостепени, правилном применом материјалног права и то правних правила садржаних у одредбама СГЗ-а преиначио пресуду првостепеног суда и усвојио тужбени захтев.

Такође, имајући у виду одлуку другостепеног суда, то је другостепени суд одлучио о трошковима целог поступка на основу чл. 161. ст.2 ЗПП-а, те је досудио тужиоцу тражене и одређене трошкове поступка и то за састав тужбе и за таксе на тужбу и одлуку у укупном износу од 8.800,00 динара док тужиоцу нису досуђени трошкови на име заступања по адвокату на одржаним главним расправама, обзиром да исти нису одређени у складу са чл. 159 ст.2 ЗПП-а.

Са наведених разлога а на основу чл. 380 ст.4 ЗПП-а овај суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Председник већа-судија,

Бранислав Џунић, с.р.